

Més que unes

No tenen –ni han de tenir– la magnitud d'unes eleccions estatals, autonòmiques o municipals. Però tanmateix són uns comicis d'abast general. I és que parlem de les eleccions al FC Barcelona, les que donaran, el 23 de juliol, un nou president per al Barça.

El timó de l'entitat esportiva més polièdrica, amb més connotacions i amb més ressò mediàtic del país canvia de capità. El Barça de l'any u després del centenari entrarà de ple al segle XXI amb una transformació dels seus òrgans de poder. És clar que serà una transformació tan profunda com vulguin els seus socis, els únics legítimats per escollir el nou amo de la llotja del Camp Nou.

Hi ha qui busca paral·lelismes amb la situació política que va viure l'estat a mitjan anys 70. Com en l'època de la transició democràtica, la posta de sol d'un pensament únic (del franquisme, a l'estat; del nunyisme, al Barcelona) ha desencadenat la reacció d'un seguit de grups que giren entorn d'unes etiquetes que, per molt que els pesi, els ha penjat un poble de cent mil socis que bé es podria dir "Blaugrània". Per assolir-hi el poder, han sorgit candidatures continuistes, moderades i renovadores. Transició o ruptura. Vet aquí la qüestió.

La història recent del FC Barce-

lona recordarà una nit del mes de maig de l'any 2000 quan el president més longèvol de la història del club, Josep Lluís Núñez, va fer arribar al seu entorn més personal una decisió sorprenent: abandonar la presidència i convocar eleccions. La sorpresa fou generalitzada. Però les raons objectives de la decisió eren prou evidents: una mocadorada insultant en una semifinal de la Lliga de Campions, l'amistat perillosa amb un tècnic holandès de pensament oposat a la mentalitat mediterrània, un ambient mediàtic advers (no desitjat, però buscat per Núñez i el seus assessors), i l'oposició a tots els seus projectes per part dels veïns d'un barri, de l'ajuntament d'una ciutat i del govern d'un país. Massa gotes per fer vesar un got carregat de vinagre.

Aquella mateixa nit, la informació que EL TEMPS va publicar el passat 22 de febrer i que titulàvem "Tots contra Núñez" perdia vigència. Ho vam treure en l'època de la reactivació del debat barcelonista i de l'aparició de plataformes opo-

sitores. A la portada hi apareixia el cap visible de l'Agrupació pel Futur Blaugrana (Joan Castells), de Força Blaugrana (Carles Tusquets) i de l'Elefant Blau (Joan Laporta). I no ens oblidàvem del Fòrum Samitier (Jaume Llauredó). Avui, cinc mesos després, aquests personatges continuen sent notícia, però la situació és ben diferent. Al mes de febrer tots ells estaven convençuts que calia unir forces per lluitar plegats contra el gegant nunyista. I si bé sospitaven que les eleccions es podrien avançar (no "tocaven" fins l'any 2002), les seves accions anaven encaminades a ser l'alternativa al poder establert.

Amb tot, la renúncia de Núñez va revifar la idea de la candidatura de consens a fi d'evitar que se celebrassin eleccions. Però, finalment, es va imposar el criteri que la gran massa social i no pas un *lobby* de socis era qui havia d'escollir el seu màxim representant. La unió de forces prevista segons el pla de la "primavera del 2000" no es va dur a la pràctica, i més després que Jo-

eleccions

sep Lluís Vilaseca, ex-secretari general d'esports de la Generalitat, refusés encapçalar la candidatura de consens.

De la unió es va passar, en qüestió d'hores, a un marejant ball de noms que apuntava cap a la cadira presidencial barcelonista. Però a l'hora de la veritat, el primer soci a fer oficial la voluntat d'aspirar a la presidència fou l'empresari Joan Castells, president de la mútua FIATC. Tot i que el cap de l'Agrupació pel Futur Blaugrana ja treballava amb aquesta idea des de feia dos anys, no es presentà públicament fins el 2 de març (i ho confirmà el 26 de maig). Tres dies abans ho havia fet Àngel Fernández, propietari de la immobiliària Don Piso i rival de Núñez en els comicis de 1997. El 28 de maig es presentava el publicista Lluís Bassat, president de l'agència Bassat, Ogilvy & Mather, que saltava a l'escenari blaugrana amb la idea d'erigir-se en el líder de totes les sensibilitats renovadores. Des d'Argentina, Bassat va donar el vist-i-plau quan s'assegurà que l'Elefant Blau i la plataforma Força Blaugrana li donaven suport incondicional. A més, comptava amb la simpatia de Johan Cruyff i de tot el seu entorn. Amb tot, després de diverses reunions i de llargues sobretaules, Bassat no ha pogut comptar amb el

suport de Joan Castells. El cap de la FIATC ha argumentat que dos anys de treball no valen un segon lloc en una hipotètica candidatura encapçalada per un altre candidat. A partir d'aquell moment Castells firmà la carta de la independència tot i que no s'ha cansat de repetir que manté les portes obertes al diàleg i a possibles aliances.

Mentrestant, l'1 de juny l'empresari Jaume Llauredó presentava les seves credencials a la vegada que rebutjava la candidatura de consens, que va qualificar de "pastís". No ho pensà pas Àngel Fernández el dia que brindava amb cava amb Lluís Bassat. Però s'ho rumià tant que al cap d'uns dies s'abraçava amb un altre pre-candidat i es convertia d'aquesta manera en el primer —no pas l'últim— trànsfuga del procés electoral. Un altre pre-candidat, l'ex-directiu Gabriel Masfurroll, seguí les passes de Fernández. A les idees reformistes de Castells, Bassat i Llauredó s'hi va afegir, el 14 de juny, l'aposta de la continuïtat, del canvi sense ruptura, o sia, Joan Gaspart, vice-president del Barça de Núñez. L'aparició del director general de la cadena hotelera HUSA féu trontollar l'estabilitat de les altres forces. Acompanyat d'un grup d'ex-directius, de l'entrenador Carles Rexach i assessorat per l'ex-secretari general del

club, Anton Parera (a qui se situava en l'òrbita de Joan Castells), Gaspart vol senyorejar-se del bo i millor de l'herència nunyista amb el vist-i-plau de bona part del soci culé.

Segons les enquestes, Gaspart guanyaria avui les eleccions, però amb molt poc marge de diferència del grup que encapçala Bassat, el qual compta amb els serveis tècnics de dos homes significatius del *Dream Team*, Txiqui Beguiristain i Hristo Stòitxkov, als quals se'ls podia afegir Andoni Zubizarreta. En tercera posició a la graella de sortida figura Joan Castells, l'autèntic comodí d'aquestes eleccions, el pre-candidat que pot donar el triomf final a Bassat o a Gaspart. És, segons paraules seves, "la novia pretesa per tots". Al seu costat té el president de la Borsa de Barcelona, Joan Hortalà, i l'emblemàtic ex-futbolista *Tarzan* Migueli. I en quarta posició és Jaume Llauredó que, sense tenir grans noms al darrere, va guanyar punts al capdavant de la plataforma pro-seleccions catalanes.

En qüestió de setmanes tots plegats viurem un bombardeig electoral que té un vocabulari propi: grups de pressió, mediàtics i polítics, cens electoral, avals, signatures, bipolarització, tractaments informatius dubtosament imparcials, fusions, divisions, desacreditacions, fugides, debats, mítings, excuses, encaixades de mans, somriures i, potser, algun plor. Com en totes les eleccions. O més. Deu ser el valor afegit que comporta parlar d'un club tan complex com el Barça.

Jordi Finestres

